

Af de i sidste Rubrik angivne Tilskud bærer Staten de to Trediedele, Kommunerne den ene Trediedel.

Som nævnt foran i de almindelige Bemærkninger vil Resultatet af de ændrede Tilskudsregler, naar der regnes med et Gennemsnitsbudget for den ordinære Arbejdsløshedsforsikring af 21 Mill. Kr. pr. Aar, antagelig blive, at Statstilskudet vilde forøges med 2,5 Mill. Kr. aarlig, med hvilket Beløb Medlemmernes Bidrag samtidig vilde gaa ned, og at Kommunitilskudet vilde blive uforandret.

Den i den nugældende Lovs § 13, Stk. 3, indeholdte Bestemmelse om Kommunerne Adgang til at yde Tilskud til Bestridelsen af Medlemsbidrag til Arbejdsløsheds-kassen har man foreslaaet erstattet med en Henvisning til Lovgivningen om offentlig Forsorg, i hvilken tænkes optaget en almindelig Bestemmelse om Kommunernes Beføjelser i denne Henseende.

Til § 17.

Svarer til den nugældende Lovs § 14.

De i denne Paragraf foretagne Ændringer er en Konsekvens af Ændringerne i den forudgaaende Paragraf vedrørende offentlige Tilskud til Arbejdsløsheds-kasserne.

Til § 18.

Svarer til den nugældende Lovs § 15.

De Ydelser, som Arbejdsløshedslovgivningen har givet Kasserne Adgang til at give deres Medlemmer, har været underkastet visse Ændringer i Aarenes Løb. Kasserne har lige fra den første Arbejdsløshedslov af 1907 haft Adgang til at give Medlemmerne Dagpenge og Rejse- og Flyttehjælp. Herudover har der været Adgang for Kasserne til at yde følgende Arter af Hjælp: i Tiden fra 1907—1927 Huslejhjælp, i Tiden fra 1907—1915 en særlig Hjælp in natura og i Tiden fra 1914—1919 Barselhjælp.

Ved Loven af 1. Juli 1927 indskrænkede man Kasserne Ydelser til kun at omfatte Dagpenge og Rejse- og Flyttehjælp.

Adskillige Kasser har imidlertid i Henhold til deres Vedtægter givet deres arbejdsløse Medlemmer en særlig Juleunderstøttelse, der i Almindelighed udbetales med en i Vedtægten nærmere bestemt rund Sum umiddelbart forud for Julen.

Da man anser det for rigtigst, at den paagældende Praksis faar sin Hjemmel i Loven, har man foreslaaet denne ændret i Overensstemmelse hermed.

Ved Arbejdsløshedsloven af 22. December 1921 blev det fastsat, at Maksimum af

Dagpengene fra Arbejdsløsheds-kassen skulde være 4 Kr. for Familieforsørgere og 3½ Kr. for Medlemmer, der ikke var Familieforsørgere. Disse Maksimalbeløb var derefter gældende, indtil Arbejdsløshedsloven af 1. Juli 1927 nedsatte Maksimum for Hjælpen til Medlemmer, der ikke er Familieforsørgere, fra 3½ Kr. til 3 Kr. pr. Dag. Samtidig indførte man imidlertid i Loven en Bestemmelse, — § 15, Stk. 4 — hvorved der blev givet Ministeren Adgang til at nedsætte begge Maksimalbeløb paa Grundlag af den af Det statistiske Departement offentliggjorte Lønstatistik.

Da den paagældende Nedsættelse af Maksimalbeløbet for Ikke-Familieforsørgere imidlertid blev modtaget med stærk Uvilje, har man foreslaaet Beløbet paa ny fastsat til det Beløb, der var gældende i Aarene fra 1922 til 1927 i Overensstemmelse med Rigsdagens enstemmige Vedtagelser herom.

Den herigennem foranledigede Forhøjelse af de offentlige Tilskud til Forsikringen maa antages at blive ganske ringe.

Da det derhos maa antages, at Arbejdslønningerne nu i det store og hele ikke undergaar betydeligere Nedsættelser, har man fundet det unødvendigt at bibeholde den fornævnte Adgang for Ministeren til at nedsætte Maksimalbeløbene for Dagpengene, saa meget mere som der i den paagældende Paragraf i Forvejen indeholdes en Bestemmelse, der sikrer Opretholdelsen af et rimeligt Forhold mellem Arbejdsfortjeneste og Arbejdsløshedsunderstøttelse.

Ved Arbejdsløshedsloven af 5. Januar 1920 blev der — som § 12, 4. Stk. — indsat en Bestemmelse om, at Retten til at erholde Understøttelse bortfalder, saafremt Medlemmet ikke i Løbet af de sidste 2 Aar før Understøttelsens Udbetaling har haft Arbejde i mindst 10 Maaneder. Ministeren kunde imidlertid tillade, at denne Bestemmelse midlertidig blev sat ud af Kraft i Tilfælde af, at der herskede ekstraordinær Arbejdsløshed i det paagældende Fag. Denne Dispensationsadgang blev ved Loven af 4. Marts 1924 udvidet til ogsaa at gælde i Tilfælde af, at der paa det paagældende Tidspunkt vel ikke herskede saadan ekstraordinær Arbejdsløshed, men at Arbejdsløsheden havde været ekstraordinær indenfor Faget i mindst 12 Maaneder af de sidste to Aar.

Da Ministeriet imidlertid maa mene, at Adgangen til at dispensere fra Kravet om 10 Maaneders Arbejde i de sidste 2 Aar bør udvides yderligere, idet det paagældende Krav ellers vil kunne hindre Udbetaling af Understøttelse til arbejdsløse, om hvis